

Daň z nemovitostí patří v obou zemích mezi přímé daně majetkového typu vybírané pravidelně každý rok. Co se týče **legislativně-technické konstrukce daně, je v obou zemích stejná** – celorepublikový zastupitelský orgán schvaluje zákon o dani z nemovitostí, který obsahuje přesný způsob stanovení základu daně a přesné sazby daně. Obcím je ponechána možnost tyto pomoci koeficientů modifikovat. V samotné konstrukci daně z nemovitostí jsou však mezi oběma právními úpravami zásadní rozdíly. Česká právní úprava se primárně člení na daň z pozemků a daň ze staveb, zatímco německá takovéto dělení postrádá.

Samotný **předmět daně** vymezují obě právní úpravy odchylně. V České republice jsou jím nemovitosti vedené v katastru nemovitostí, v Německu nemovitý majetek ve smyslu zákona o oceňování, který rozlišuje dvě hlavní skupiny (a to podniky zemědělského a lesního hospodářství a nemovitosti ostatní, mezi které podle zákona kromě pozemků a budov patří také dědičné právo stavby a dědičné právo stavby bytu).

U **subjektu daně** je dost těžko možné, aby existovaly mezi oběma úpravami větší rozdíly, a proto je u obou právních úprav subjektem daně v první řadě vlastník, a za určitých okolností případně nájemce. Německá právní úprava pojala definici subjektu daně v souladu s konstrukcí daně z nemovitostí - subjektem daně je ten, komu je přičítán předmět daně při stanovení jednotné hodnoty, tedy i ten, komu je přičítáno dědičné právo stavby nebo dědičné právo stavby bytu.